

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 6 oktober 2004

Mål T-294/02

Miguel Vicente-Nuñez
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Åtgärder för att följa förstainstansrättens dom — Beslut om befordran —
Tjänstetid i lönegraden — Datum för ikraftträdande”

Fullständig text på franska.....II - 1279

Saken: Talan om dels ogiltigförklaring av kommissionens beslut att befordra sökanden till lönegrad A 5/3 vid 1998 års befordringsomgång, vilket fattats för att följa förstainstansrättens dom av den 9 mars 2000 i mål T 10/99, i den mån det har angetts att beslutet har verkan först från och med den 1 april 2000, dels skadestånd.

Avgörande: Kommissionens beslut av den 11 juni 2002 ogiltigförklaras, såtillvida som det inte har till följd att ge Miguel Vicente-Nuñez en motsvarande ställning, med hänsyn till tjänstetid i lönegraden, som han skulle ha haft om han hade befordrats till lönegrad A5 den 1 april 1998. Talan ogillas i övrigt. Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.

Sammanfattning

1. Tjänstemän — Talan — Dom om ogiltigförklaring — Verkan — Skyldighet att vidta åtgärder för verkställighet — Iakttagande av gemenskapsrätten — Ersättning av en skada som sökanden har lidit till följd av den ogiltigförklarade rättsakten — Särskilda svårigheter — Beviljande av skälig ersättning för den skada som sökanden har lidit

(Artikel 233 första stycket EG)

2. Tjänstemän — Befordran — Befordran som innebär byte av karriär — Befordran som endast kan syfta till att tillsätta en ledigförklarad tjänst — Uteslutande av all retroaktivitet — Retroaktivitet som är avsedd att ge verkan åt en dom om ogiltigförklaring — Saknar betydelse — Nödvändigt att vidta lämpliga åtgärder för att neutralisera verkningarna av en befordran som har beslutats med dröjsmål

(Artikel 233 första stycket EG; Tjänsteföreskrifterna, artikel 4.1 och 4.1 samt artikel 45)

3. Tjänstemän — Institutionernas utomobligatoriska skadeståndsansvar — Villkor — Rättsstridighet — Skada — Orsakssamband — Skyldighet att lämna de uppgifter som krävs för att uppskatta skadan och fastställa ersättningen

4. Tjänstemän — Institutionernas utomobligatoriska skadeståndsansvar — Villkor — Skada — Ekonomisk skada som påstås ha orsakats av en befordran som har beslutats med dröjsmål och som påverkar sökandens fortsatta karriär — Skada som inte är säker eftersom en rätt till befordran saknas (Tjänsteföreskrifterna, artikel 45)

5. Tjänstemän — Beslut som går någon emot — Motiveringskyldighet — Omfattning (Tjänsteföreskrifterna, artikel 25)

1. För att rätta sig efter skyldigheten enligt artikel 233 första stycket EG ankommer det på den berörda institutionen att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa en dom om ogiltigförklaring genom att, med förbehåll för gemenskapsdomstolarnas prövning, använda det utrymme för skönsmässig bedömning som den har i det avseendet med beaktande av både domslutet och domskälen, som den är skyldig att följa, samt bestämmelser i gemenskapsrätten. När det medför särskilda svårigheter att följa en dom om ogiltigförklaring, kan institutionen uppfylla sin skyldighet enligt artikel 233 EG genom att besluta om åtgärder av sådant slag att de som berörs av det ogiltigförklarade beslutet får skäligen ersättning för de olägenheter som detta orsakat.

(se punkterna 46 och 79)

Hänvisning till förstainstansrätten den 10 maj 2000, T-177/97, Simon mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-75 och II-319, punkt 23, och där anförd rättspraxis; förstainstansrätten den 15 juni 2000, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 och T-23/98, Alzetta m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-2319, punkt 42

2. En befordran som innebär byte av karriär får endast ske för att tillsätta en ledig tjänst som har ledigförklarats genom offentliggörande. Även om det är frågan om att ge verkan åt en dom om ogiltigförklaring, kan en befordran följaktligen inte ges retroaktiv verkan, oavsett huruvida principerna om likabehandling och om möjligheterna att göra karriär är tillämpliga.

För att helt kunna verkställa nämnda dom ankommer det emellertid på administrationen att vidta sådana åtgärder som hindrar att det dröjsmål som den berörde har drabbats av med avseende på hans befordran orsakar honom skada i den fortsatta karriären. Tjänstetiden i lönegraden är nämligen en omständighet som skall beaktas när beslut om befordran fattas.

(se punkterna 54, 63 och 86–91)

Hänvisning till domstolen den juli 1976, *Sergy mot kommissionen*, 58/75, REG 1976, s. 1139, punkt 17

3. Gemenskapens utomobligatoriska ansvar förutsätter att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs institutionerna till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den åberopade skadan. En ansökan om ersättning för skada som har vållats av en gemenskapsinstitution skall härvid innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera bland annat skadans art och omfattning. När förstainstansrätten uppskattar en skada med hänsyn till rätt och billighet har den dessutom en motiveringsskyldighet som särskilt innebär att den skall ange vilka kriterier den har använt för att komma fram till beloppet i fråga. Av detta följer att sökanden till stöd för sina yrkanden skall göra gällande de relevanta kriterier som gör det möjligt för förstainstansrätten att göra en sådan uppskattning.

(se punkterna 66, 103 och 104)

Hänvisning till domstolen den juni 1994, *kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl.*, C-136/92 P, REG 1994, s. I-1981, punkt 42; domstolen den 14 maj 1998, C-259/96 P, *rådet mot De Nil och Impens*, REG 1998, s. I-2915, punkterna 32 och

33; domstolen den 5 oktober 1999, C-327/97 P, Apostolidis m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-6709, punkt 37; förstainstansrätten den 26 maj 1998, T-205/96, Bieber mot parlamentet, REGP 1998, s. I-A-231 och II-723, punkt 48

4. Tjänsteföreskrifterna ger inte någon rätt till befordran, inte heller åt tjänstemän som uppfyller alla villkor för att bli befordrade, och möjligheterna att bli befordrad är mycket osäkra och hypotetiska. Att en tjänsteman på grund av reglerna i tjänsteföreskrifterna inte har kunnat befordras med retroaktiv verkan, trots att det har avkunnats en dom om ogiltigförklaring av beslutet att neka honom befordran, medför följaktligen inte i sig att en ekonomisk skada som han lider vad gäller den senare utvecklingen av hans karriär kan karakteriseras eller, i ännu högre grad, uppskattas exakt

(se punkt 68)

Hänvisning till domstolen den 27 oktober 1977, 126/75, 34/76 och 92/76, Giry mot kommissionen, REG 1977, s. 1937, punkterna 27 och 28; förstainstansrätten den 22 februari 2000, T-22/99, Rose mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-27 och II-115, punkt 37

5. Syftet med den motiveringsskyldighet som föreskrivs i artikel 25 i tjänsteföreskrifterna är dels att förse den person som berörs med tillräckliga upplysningar för att han skall kunna bedöma om beslutet är välgrundat och om det är lämpligt att väcka talan vid förstainstansrätten, dels att göra det möjligt för rätten att utöva sin prövning. Skyldighetens omfattning skall bedömas med hänsyn till de konkreta omständigheterna, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som mottagaren av beslutet kan ha av att få förklaringar.

(se punkt 94)

Hänvisning till förstainstansrätten den 9 mars 2000, T-10/99, Vicente-Nuñez mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-47 och II-203, punkt 41